Ioana Vişan - Seminţe de înţelepciune

- Mere! Mere verzi din Apua!

Strigătele vânzătorilor ambulanţi intrau prin fereastra deschisă din spatele Almei. Stând în picioare lângă birou, aceasta citea corespondenţa. Ca în fiecare dimineaţă, aştepta un semn, ceva care să o ajute să îşi păstreze speranţa că nu toate drumurile duceau la dezastru şi munca ei nu era în zadar. Nu primea decât facturi. Oferte avantajoase de hrană modificată genetic, pe care companiile producătoare ar fi trebuit să înveţe să nu le mai trimită după atâtea refuzuri. Şi mai multe facturi.

Oftă agasată şi aruncă pe birou cuţitul folosit la deschiderea plicurilor. De pe peretele opus, portretul lui Gareem Al'Dhahir o privea cu ochi îngăduitori, continuând să ţină în mână nelipsita rodie. Fusese un om plin de idei şi iniţiativă, care îşi permitea câte o mică extravaganţă cum ar fi seminţele violet. Din păcate o părăsise prea devreme, lăsând toată greutatea pe umerii ei.

După moartea bătrânului, Alma continuase să se ocupe de bunurile şi de proprietăţile acestuia, inclusiv de gizi. Ca unica rasă de oameni concepuţi artificial admisă de guvernul local, mai mult suportată decât acceptată, trebuia să le scoată periodic certificate de sănătate, permise de muncă şi evaluări generale ale competenţelor şi capacităţii de integrare în societate. Era vorba de multă birocraţie şi bătaie de cap, dar nu avea de ales dacă ţinea să îşi respecte promisiunea şi să continue munca de o viaţă a lui Gareem. Cât de departe ar merge cineva ca să salveze omenirea? Alma se întreba adesea.

Cel mai greu era să îi hrănească. Într-o economie aflată în declin, în care până şi oamenii obişnuiţi aveau dificultăţi în a-şi asigura cele trei mese zilnice, un grup de o sută de persoane reprezenta cu adevărat o problemă, care nu de puţine ori o ţinuse trează noaptea. Reuşise să îi angajeze pe câţiva la diferite firme din oraş, dar cea mai mare parte lucrau pe plantaţia de la periferie, iar ceea ce se cultiva acolo – plante medicinale atât de căutate - nu era nici pe departe comestibil.

Ştirile apărute peste noapte nu erau încurajatoare. Părea să fie una din acele luni. Încă un soi de legume fusese scos de pe piaţă, datorită efectelor secundare date de modificările genetice, ceea ce redusese drastic resursele. Gareem ar fi ştiut cum să depăşească acest impas, fusese cel mai mare genetician al secolului, dar Gareem nu mai exista şi îi lăsase ei cu limbă de moarte să îi continue opera. Nu-i rămânea decât să facă un nou împrumut şi să apeleze la contactele din străinătate, atât cât se mai putea. Finanţele de care dispunea nu erau nelimitate.

Anunţându-şi prezenţa cu o bătaie uşoară în uşă, o giză tânără intră în încăpere. Dacă n-ar fi fost statura cu un cap mai scundă decât media, tenul măsliniu, într-o regiune care nu se bucura de un exces de soare, şi mişcările agile ca de maimuţă, nimeni n-ar fi bănuit ce secrete se ascundeau în ADN-ul ei. Altfel, corpul îi era perfect proporţionat şi dispunea de o seninătate a privirii care avea capacitatea de a te binedispune instantaneu, avantaj inclus în mod deliberat de Gareem în bagajul genetic al gizilor. Până şi ea arăta pleoştită astăzi.

- A sosit un negustor de fructe, o anunţă giza, înclinând scurt din cap. Insistă să vă vorbească.

Cu o fluturare a mâinii, Alma îi făcu semn să îşi vadă de treabă. Negustorii de fructe exotice care abordau casele particulare de cele mai multe ori nu aveau acte de provenienţă a mărfii, iar ea nu voia să rişte.

- Spune că vine din Adiz.

Alma clipi nedumerită din ochi. Nu era nimic interesant în Adiz. Se afla însă la doar câţiva kilometri depărtare de un institut de cercetare al NeoGeneticii, amplasat în plin deşert. Gareem avusese mai multe contracte cu NeoGenetica, unele dintre ele aflate încă în desfăşurare. Să fi fost asta un semn?

- Adu-l aici, decise Alma.

Câteva minute mai târziu, atât cât le luă să străbată coridoarele lungi şi întortocheate care legau curtea de biroul de la etaj, giza deschise uşa şi îl lăsă să intre pe vizitator, după care se retrase tăcută. Se evaluară din priviri, femeia înaltă şi subţire, cu drept de viaţă şi moarte asupra a o sută de suflete, şi bărbatul cu soare în păr şi noapte în ochi, strâns într-o tunică scurtă, uşoară, semn că venea de pe alte meleaguri. Nu arăta a comerciant.

- Mi s-a comunicat că doriţi să îmi vorbiţi, spuse Alma.

- Am ceva pentru dumneavoastră.

- Nu cumpăr nimic fără certificat de provenienţă.

Bărbatul zâmbi, refuzând să se lase descurajat de primirea lipsită de căldură.

- Asta s-ar putea să fie mai dificil, îi spuse. Propun totuşi să aruncaţi mai întâi o privire, înainte de a hotărî dacă vă interesează sau nu.

Alma se pregătea să îl oprească, nefiind dispusă să-şi piardă timpul cu aberaţii genetice prezentate drept ultima minune şi posibilă salvare a lumii. Piaţa era invadată de ele, iar consumul îndelungat nu făcea decât să crească şi mai mult riscul mortalităţii. Hrana naturală era greu de găsit şi costa pe măsură. În doar câţiva ani de la decesul lui Gareem, averea acestuia se înjumătăţise. Producţia plantaţiei nu reuşea să acopere pierderile, dar orice s-ar fi întâmplat trebuia să îi menţină în viaţă, pentru că nu avea alţii de schimb. Odată cu Gareem dispăruse şi secretul creării acestora.

- Nu… dădu să spună, dar bărbatul o ignoră.

Scoase din buzunar un fruct şi îl aşeză cu grijă în faţa ei pe birou. Alma se feri să îl atingă. Era o rodie de mărimea unui pumn, a cărei coajă roşie strălucea de sănătate. Dar aspectul aparent sănătos nu mai era de mult o garanţie. Din contră, o agasă faptul că negustorul încerca să apeleze la partea ei sentimentală. Toată lumea ştia de slăbiciunea lui Gareem pentru rodii, până şi în portret fusese imortalizat cu una.

Alma clătină din cap. Prea puţin aport nutritiv comparativ cu masa ocupată şi, desigur, se vindeau la kilogram.

- Pot? Bărbatul arătă spre cuţitul de pe birou.

Părea hotărât să îşi ducă până la capăt demonstraţia, aşa că Alma făcu precaută un pas înapoi. Puţin probabil să fie vorba de un atentat, ea era doar un simplu administrator de domeniu, dar dacă se înşela trebuia să-i acorde puncte pentru originalitate. Nu mai auzise de rodii ucigaşe. Oricum, era mai bine să se păzească.

Îl urmări cum înfige vârful cuţitului în rodie şi o taie în jumătate cu mişcări delicate, dar sigure. Lama cuţitului sclipi curată, când îl aşeză la loc pe birou. Niciun strop de suc nu se scursese. Cu gesturi solemne, de parcă realiza un ritual, bărbatul desfăcu fructul în două, permiţându-i Almei să-i vadă conţinutul. În loc de seminţe de un roşu întunecat, în interior seminţe violet sticleau asemeni unor cristale. Ochii îi fugiră imediat la tabloul din spatele vizitatorului. Culoarea era identică.

- Cine eşti? şopti Alma, trupul fiindu-i străbătut de un fior.

- Sunt Dekker, de la NeoGenetica, spuse bărbatul. Am supravegheat desfăşurarea proiectului conform specificaţiilor trimise de Gareem Al'Dhahir. Şi am reuşit.

Alma se uită la rodie cu admiraţie amestecată cu teamă. Dacă era adevărat, întreaga lume avea să se schimbe, iar gândul acesta îi dădea ameţeli. Se agăţă cu mâinile de marginea biroului.

- Funcţionează? Cuvântul îi ieşi cu greu de pe buze.

- Funcţionează, aprobă solemn Dekker dând din cap. L-am testat şi are un succes de nouăzeci de procente. Nu ne putem aştepta la mai mult. Cum Alma păstra tăcerea, continuă: Am o sută de bucăţi afară, care aşteaptă să fie distribuite, dacă le primeşti.

Nu putea fi vorba de niciun dacă. Era o ocazie unică de care era nevoită să profite. NeoGenetica nu lucra pe gratis, iar ea nu avea fonduri să comande studii şi teste în altă parte. Fie accepta catalizatorul, fie se mulţumea să-i vadă pe gizi stingându-se unul câte unul şi toate eforturile depuse se pierdeau împreună cu potenţialul enorm rămas neexploatat.

- Ştii la ce folosesc? întrebă încet, cu grijă să nu dezvăluie prea mult din secret.

- Nu cunosc detalii tehnice. Am fost doar coordonatorul echipei de cercetători, n-am lucrat direct cu bancurile de probă, dar ştiu că Gareem Al'Dhahir a făcut mari eforturi să colecţioneze mostre de ADN de la cei mai prolifici savanţi care au existat vreodată şi le-a integrat în ADN-ul gizilor pe care îi ai în grijă. Catalizatorul produs de NeoGenetica a fost creat special pentru a activa caracteristicile specifice fiecărui personaj.

O generaţie de savanţi care să salveze lumea, asta proiectase Gareem.

Alma se lăsă moale pe un scaun. Momentul decisiv sosise. Dar dacă toţi aceşti potenţiali savanţi, odată aflaţi în capacitatea puterilor lor creatoare, îşi vedeau fiecare de propriul drum? Cum putea ea de una singură să asigure finalizarea cu succes a proiectului? Cu ce argumente ar fi putut să-i convingă să nu se abată de la calea prevăzută de Gareem, după ce aceştia nu mai depindeau de ea? Suna a utopie şi poate că aşa şi era. Gareem o asigurase că se gândise la toate, însă nu îi furnizase şi soluţia.

- Ar mai fi ceva, spuse Dekker, privind-o lung.

Alma se uită în sus la el.

- Începând din acest moment preiau eu conducerea proiectului.

- Pe ce bază? se trezi Alma întrebând, uimită de felul nonşalant în care o spusese, fără pic de revoltă sau remuşcări.

- A fost cerinţa expresă a lui Gareem Al'Dhahir ca la livrarea fructelor să fii eliberată din funcţie.

Îi venea greu să îl creadă. Gareem nu îi spusese nimic despre asta.

- Ai vreo dovadă care să îţi susţină spusele?

- Pe lângă rodii, ni s-a mai cerut crearea unui fruct.

Din celălalt buzunar, Dekker scoase o lămâie galbenă pe care o aşeză lângă rodie. Lămâia arăta ca orice alt fruct, dar cine ştie ce ascundea înăuntru.

- Face acelaşi lucru, îi spuse.

Atunci de ce nu tot o rodie? se miră Alma.

- Pentru cine? întrebă cu voce tare, într-un târziu.

- Pentru tine.

Un torent de amintiri o invadă cu furie, zile lungi de boală în care zăcuse sub îngrijirea lui Gareem într-o îndepărtată copilărie. Cândva crezuse că îi datora viaţa, motiv pentru care se angajase să îi ducă la îndeplinire visul. Să se fi înşelat în tot acest timp? Îl auzise de mai multe ori spunând că era prea riscant să se introducă secvenţele de ADN în fiinţe umane gata formate. De aceea îi crease pe gizi pornind de la zero. Oare să fi fost ea experimentul eşuat? Şi dacă eşuase, de ce era nevoie de un catalizator şi încă unul diferit? Nu reuşea să îi descopere sensul, dar toate mişcările lui Gareem aveau sens.

- Cine? Cine ar trebui să fiu? întrebă resemnată.

N-avusese niciodată înclinaţie spre ştiinţele exacte, ar fi fost ciudat să se trezească peste noapte vreun geniu în matematică sau ceva asemănător.

- Istoria ne învaţă că ştiinţa lăsată de capul ei nu duce întotdeauna la rezultate fericite. Trebuie balansată de înţelepciune şi grijă pentru semenii noştrii. Gareem Al'Dhahir a făcut o descoperire epocală, care n-are nimic de-a face cu gizii sau catalizatorii săi. A găsit mostre de ADN de la cea mai cunoscută minte luminată din toate timpurile. Doar El are capacitatea de a-i conduce pe toţi pe calea cea bună.

Alma simţi că se cutremură. Iisus. Nu putea fi adevărat. S-ar fi aflat dacă o astfel de descoperire chiar ar fi avut loc. Sau nu? Gareem beneficiase de resurse nebănuite şi de o

încrâncenare şi mai mare. Când îşi punea capul la treabă să realizeze ceva, nu se lăsa până nu reuşea, indiferent de cost. Iar acum era rândul ei să se sacrifice.

Înainte ca ea să apuce să se pronunţe, Dekker fu cel care vorbi:

- Eu am venit pregătit să-mi iau sarcina în primire, mi-am dat deja demisia de la institut. Acum nu depinde decât de tine.

- Nu poţi să preiei automat conducerea, realiză Alma.

Dekker clătină din cap.

- Dispoziţiile sunt clare. Gizii n-ar asculta niciodată de mine, un străin. La urma urmei sunt şi ei oameni cu afinităţile şi suspiciunile lor. În tine însă au încredere, aşa că trebuie să fie decizia ta. Făcu o pauză. Mi s-a spus doar să-ţi transmit că tranziţia este uşoară şi complet nedureroasă.

Dragul de Gareem se gândise la toate. Dar cine spunea că nu putea să-şi continue munca şi după ce lua catalizatorul? Alma purtase singură pe umeri responsabilitatea prea mulţi ani. Pe de o parte era obosită, dar nici n-ar fi ştiut ce să facă în absenţa acesteia. Nu-i rămânea decât să ajungă la un compromis.

- Propun să facem o încercare: ne ocupăm amândoi de proiect. Şi dacă ne înţelegem, mai vedem…

- N-am nimic împotrivă, zâmbi Dekker plin de încredere.

Alma îl ţintui cu privirea, dar nu văzu nimic înşelător pe faţa acestuia. Poate că era sincer şi dorea cu adevărat să o ajute. Trebuia să rişte, planul lui Gareem nu putea funcţiona decât în prezenţa tuturor pieselor implicate, iar ea era una din ele. Nu-i plăcea, dar nu avea de ales. Întinse mâna după cuţit. Cel puţin crucificările nu mai erau la modă.